

koster at køre. Hvis dette ikke giver en Forrentning, der er større end den Kapital, der er anbragt i Sporvejene, vil det ingen Skat være til Københavns Kommune, og det vil lige saa lidt med Rette kunne betegnes som en Skat, vi betale paa vore Billetter, naar det Udbytte, som Statsbanerne give i Forrentning, ikke bliver større end Forrentningen af den Kapital, som Staten har anbragt i Banerne.

I øvrigt ser jeg saadan paa det, at der ikke vil være meget at pille ved det foreliggende Lovforslag, og jeg skulde tro, at Rigsdagen ret hurtig vilde kunne tage Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil gaa med til at foreslaa en Takstforhøjelse, eller man ikke vil gaa med dertil. Det er derom, Sagen drejer sig, og ud fra det skulde jeg tro, at Behandlingen af det foreliggende Lovforslag vilde kunne tilendebringes i forholdsvis kort Tid.

Hermed skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling.

Bang: Den Gang vi i Efteraaret under Finanslovens første Behandling drøftede Statens finansielle Misère og Mulighederne for at komme ud af det Uføre, vi i Øjeblikket befinde os i, havde Regeringen en paafaldende Lighed med Mr. Micawber i Dickens' Roman. De huske denne prægtige Figur, som i sine Genvordigheder og al sin Bekymring og økonomiske Elendighed stadig levede højt i Forventningen om, at der nok skulde „vise sig noget“. Af hvad Art dette mystiske noget var, var det ganske vist umuligt at blive klar over. Man skimtede i et taaget Perspektiv Muligheden for en Forhøjelse af Jernbanelaksterne, man skimtede i utydelige Omrids en forøget Stempelskat, men ellers gled al Ting ud i det drømmeriske blaa. Saaledes var Stillingen i Efteraaret, men i de faa Maaneder, der ere forløbne siden den Tid, har Mr. Micawber — i dette Tilfælde den højtærede Regering og navnlig den højtærede Finansminister — i Kraft af den Forvandlings Lov, som i saa udpræget Grad har behersket ham saavel som Regeringen og Partiet, antaget ny Skikkelse. I Stedet for den vege Drømmer, som haaber paa Fremtiden, se vi nu denne Handlingens Mand, som ikke betænker sig paa at gribe haardt til, selv om han har en Forestilling om, at det er sin egen Grav, han graver. I Stedet for de vage Muligheder, som den Gang bleve stillede i Udsigt en Gang ud i Fremtiden, staa vi nu midt i en Overdaadighed af nye Skatte-love af den mest konkrete og haandgribe-

lige Art. Vi have i de sidste Dage formelig vadet i Skattelove, og den højtærede Finansminister har udviklet sig til en ren Specialist i nye Skatter. Og alt dette er kun Begyndelsen; til Efteraaret kunne vi glæde os til nye „Indtægtslove“ — for at bruge den højtærede Ministers Ord —, der, som han har stillet os i trøsterig Udsigt, vil dreje sig om ikke helt ubetydelige Beløb, baade i direkte Beskatning og Forbrugsbeskatning, medens man ganske vist ikke er meget klar over Indholdet af disse kommende Skatter. Den højtærede Finansminister viser sig jo at være en Mester i den Kunst at sætte Laas for sine Tankers Dør.

Et Led i denne store Skatteudskrivning, som kommer til at hvile med saa haardt et Tryk paa hele det danske Samfund, er altsaa det Forslag, vi i Aften have til Behandling. Det er udgaaet fra de samme Forudsætninger, som have dikteret de øvrige Skattelovforslag. Det er af rent fiskal Natur, har som sit Formaal at stoppe de Huller i Statskassen, som Venstres militaristiske og klasse-egoistiske Politik har forvoldt. Det er rent formelt, naar den højtærede Trafikminister og ikke den højtærede Finansminister har forelagt det, Røsten er Jakobs, men Hænderne ere Esaus. Nu hævder ganske vist Regeringen og Regeringspartiets Ordfører, at dette Forslag ikke kan indeholde en ny Skat; Bestræbelserne gaa ikke her ud paa at udskrive flere Afgifter hos Befolkningen, men paa at bringe det Aktiv, vi have i Statsbanerne, til at forrente sig bedre. Den højtærede Finansminister har opstillet en Teori om, at Skattebegrebet først indtræder i det Øjeblik, da Udbyttet er oppe over en vis Grænse. Saa længe vi ere nede under denne Grænse, er det en almindelig Indtægtslov, men først naar Udbyttet stiger over denne Grænse, forvandles denne Indtægtslov ved et Trylleslag til at blive en Skattelov. Det kan være en meget skøn og sindrig Teori, men den har ikke noget med Livets gyldne Træ at gøre. Reelt ville de foreslaaede Takstforhøjelser komme til at virke som en ny Skat, og det hvad enten man ser Sagen fra Publikums eller fra Statskassens Side. Virkningen bliver den samme. For Publikum bliver Resultatet, at Benyttelsen af Banerne fordyres, og enten man lægger en Skat af 5 Øre paa Jernbanebilletten eller forhøjer Prisen med 5 Øre, enten man beskatter de lange Afstande med 25 pCt. eller forøger Prisen med 25 pCt., kan det for de Folk, der skulle betale den forøgede Pris, være nøj-